

Arrest

nr. 222 050 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 augustus 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [C.]

voornaam : [H.B.]
[...]
nationaliteit: Nepal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Leuven op 22/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 6 bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het eerste hem ter kennis gegeven werd op 05/12/2012 en het meest recente op 04/07/2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Bovendien werd betrokkene door de stad Leuven tweemaal geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 maal een verzoek in tot internationale bescherming bij de Belgische overheid, respectievelijk op 03/11/2011, 18/03/2015 en 20/04/2015. Het CGVS (dd. 31/07/2012 en 24/11/2017) en de RW (zie arresten dd. 26/11/2012 en recent dd. 05/03/2018) weigerden betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene ter kennis gegeven met daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq). We mogen bijgevolg concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Eveneens werden betrokkene's 4 aanvragen tot het verwerven van verblijf op humanitaire gronden (9bis) door DVZ geweigerd. Betrokkene werd gehoord op 22/08/2018 door de politie van PZ Leuven en verklaart dat hij in België duurzame relatie heeft, noch kinderen. Hij verklaart eveneens veel buikpijn te hebben alsook diarree. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene een echtgenote en 3 kinderen heeft die nog steeds in [M.], Bangladesh zouden verblijven. In het licht van deze gegevens wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld op om illegale wijze in België te verblijven, ondanks het in kennis gebracht worden van verschillende bevelen tot het verlaten van het grondgebied en bovendien het

meermaals geïnformeerd worden door de stad Leuven over de mogelijkheden tot begeleiding bij vrijwillig vertrek. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Op 23.08.2018 nam verweerster de bestreden beslissing , dewelke betekend werd aan verzoeker. In haar beslissing houdt verweerster voor dat verzoeker het land niet zou willen verlaten ondanks meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten . (stuk 1)

Deze motivering houdt uiteraard geen rekening met de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevond in België.

Verzoeker is immers het slachtoffer van mensenhandel.

Dat verweerster durft te stellen dat hij derhalve manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie is uiteraard niet correct.

Verzoeker kwam in België in contact met een Pakistaans gezin die hem vroegen om allerlei klusjes voor hun te doen. Deze man stelde verzoeker voor om in zijn nachtwinkel te werken op de [...] te LEUVEN. Jarenlang werkte verzoeker hier zonder betaald te worden (stuk 4).

Gelet op het feit dat zijn verklaring door meerdere mensen onafhankelijk bevestigd wordt, zijn er aanwijzingen van mensenhandel (stuk 5).

Omdat verzoeker geen enkel contact had met de buitenwereld , was hij niet in de mogelijkheid om zijn verblijf te regulariseren. Hij werd streng gecontroleerd door deze Pakistaanse man die niet toeliet dat verzoeker zijn verblijf zou regulariseren.

Op het ogenblik dat verzoeker er eindelijk in slaagde dit milieu te ontvluchten, kwam hij terecht bij een restaurant in de Naamsestraat, dat later verhuist is naar de [...] te Zaventem. Ook hier werd hij uitgebuit. Deze feiten hebben ervoor gezorgd dat verzoeker zeer wantrouwig is geworden en zich al die jaren schuil houdt uit angst om opnieuw gevonden te worden door mensensmokkelaars. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker een raadsman werd toegewezen dat het nodige kon gedaan worden teneinde verzoeker aan te melden bij een gespecialiseerd onthaalcentrum.

Zodoende kon verzoeker zijn verblijf niet regulariseren.

De bewering van verweerster dat verzoeker niet vrijwillig zou willen verlaten is derhalve pertinent onjuist gelet op de specifieke situatie waarin hij verzeild is.

De motivering van de beslissing houdt geen rekening met de situatie van verzoeker zoals hierboven geschetst. Daarnaast werd ook de zorgvuldigheidsnorm geschonden. Bij zijn arrestatie werd er geen enkele rekening gehouden met het feit dat hij een slachtoffer van mensenhandel zou kunnen zijn.

Hij werd nimmer ingelicht over het beschermingsstatuut dat hij kon aanvragen, hoewel artikel 61/2 §1 Vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk voorziet:

"Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven. "

De wetgever voorziet met andere woorden in een specifiek regime indien er aanwijzingen zijn dat de een vreemdeling het slachtoffer is geworden van mensenhandel dat bestaat in de toekenning van een tijdelijk verblijfstitel en eventueel, onder specifieke voorwaarden, tot de toekenning van een definitief verblijf, wat niet in overeenstemming te brengen is met een (voorbarige) beslissing die impliceert dat hij het grondgebied dient te verlaten zonder dat daar een termijn voor vrijwillig vertrek aangekoppeld wordt. Verzoeker werd op heden aangemeld bij het onthaalcentrum Payoke te Antwerpen, dewelke bevestigden dat er actueel een onderzoek loopt naar mogelijke uitbuiting en mensenhandel. (stuk 6).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding en de beoordeling van de feiten vereist onder meer dat de overheid geen ernstige maatregel neemt die is gegrond op het persoonlijk gedrag van een rechtsonderhorige en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder eerst aan de betrokkene de mogelijkheid te bieden om haar standpunt te doen kennen (RvS 14 februari 2012, nr. 217.932).

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij hiertoe de mogelijkheid gehad heeft voor zich te regulariseren.

Bijgevolg voert verzoeker terecht de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Enerzijds wordt geduid dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Anderzijds wordt gemotiveerd dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt geduid dat verzoeker maar liefst zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet uitvoerde, waarvan een eerste hem ter kennis werd gebracht op 5 december 2012 en het meeste recente hem werd betekend op 4 juli 2018. Verweerder wijst er hierbij nog op dat verzoeker door de stad Leuven tweemaal werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Verweerder benadrukt dat verzoeker tot driemaal toe een verzoek om internationale bescherming indiende en tot viermaal toe een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Al deze aanvragen werden afgewezen. Verweerder stelt verder vast dat verzoeker in België noch een duurzame relatie noch kinderen heeft. Integendeel zou verzoeker in Bangladesh nog een echtgenote en drie kinderen hebben. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat en het belang van de immigratiecontrole acht verweerder een duur van drie jaar proportioneel, waar verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te willen verblijven en dit ondanks de zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en ondanks het feit dat hij meermaals werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot begeleiding bij vrijwillig vertrek.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig acht verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Hij wees op het ontbreken van gezinsbanden in België en de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven, waar hij in de periode van 2012 tot 2018 meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde en dit niettegenstaande hij werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals reeds werd gesteld, wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet en zowel omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan als omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde. Verzoeker betwist niet dat hem op deze gronden een inreisverbod kon worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de (maximum)duur van drie jaar. Verweerder benadrukt dat verzoeker tot driemaal toe een verzoek om internationale bescherming indiende en tot viermaal toe een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Al deze aanvragen werden afgewezen. Verweerder stelt

verder vast dat verzoeker in België noch een duurzame relatie noch kinderen heeft. Integendeel zou verzoeker in Bangladesh nog een echtgenote en drie kinderen hebben. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat en het belang van de immigratiecontrole acht verweerder een duur van drie jaar proportioneel, waar verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te willen verblijven en dit ondanks zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en ondanks het feit dat hij meermaals werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot begeleiding bij vrijwillig vertrek.

Gelet op de voorziene motivering kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker geeft aan dat het niet correct is om te stellen dat hij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te stellen aan zijn onwettige verblijfssituatie. Hij stelt slachtoffer van mensenhandel te zijn en betoogt dat deze specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zijn betoog komt erop neer dat hij in de periode 2012-2015 economisch werd uitgebuit. Hij stelt in deze periode jarenlang zonder betaling te hebben gewerkt in een nachtwinkel in Leuven en vervolgens in een restaurant in Zaventem. Hij betoogt dat hij zich jarenlang schuil hield uit angst te worden gevonden door mensensmokkelaars. Hij stelt dat pas op het ogenblik dat hem een raadsman werd toegewezen het nodige kon worden gedaan om hem aan te melden bij een gespecialiseerd onthaalcentrum voor slachtoffers van mensenhandel. Hij voert aan om al deze redenen zijn verblijf niet te hebben kunnen "*regulariseren*". Hij wijst erop intussen te zijn aangemeld bij Payoke.

Er moet op basis van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier evenwel worden aangenomen dat verzoeker in de periode van eind 2012 tot 2017, en dit telkens met de bijstand van een advocaat, verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet richtte tot het bestuur. In het licht hiervan, kan verzoekers betoog dat hij zich jarenlang zou hebben schuilgehouden, zonder toegang tot een advocaat en zonder mogelijkheid om zijn verblijf te "*regulariseren*", in geen geval overtuigen. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen bovendien op dat verzoeker er in zijn meest recente verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op wees dat hij door het verkrijgen van een arbeidskaart de mogelijkheid heeft gehad om op economisch vlak zijn integratie te bewijzen en dat hij sinds juni 2012 werkt bij de N.V. H. "*waar hij een zeer graag geziene werknemer is die steeds bereid is om zijn werk met plezier en de nodige geestdrift uit te voeren*" en waarvoor ook loonfiches werden voorgelegd. Er blijkt niet dat verzoeker in zijn aanvragen op enig ogenblik melding maakte van de thans door hem aangevoerde feiten van economische uitbuiting of aangaf dat hij omwille van deze feiten was verhinderd om gevolg te geven aan de hem eerder gegeven verwijderingsmaatregel(en) en zijn aanvraag via de gewone procedure vanuit het land van herkomst in te dienen. Er blijkt ook niet dat verzoeker, van wie moet worden aangenomen dat hij doorheen de jaren wel degelijk toegang had tot een advocaat, op enig ogenblik in beroep ging tegen de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Nergens uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het statuut van slachtoffer van mensenhandel genoot of een procedure als slachtoffer van mensenhandel hangende was. Nu verzoeker zelf in zijn verschillende verblijfsaanvragen verder naliert aan te geven dat hij slachtoffer van mensenhandel was en om deze reden niet in de mogelijkheid was om vrijwillig gevolg te geven aan de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en zijn aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, terwijl moet worden aangenomen dat hij hiertoe ruimschoots de mogelijkheid had waar hij de feiten situeert tussen 2012 en 2015, en ook niet blijkt dat de politiediensten verzoeker op 23 augustus 2018 aantreffen in omstandigheden die erop konden wijzen dat hij slachtoffer van mensenhandel zou kunnen zijn, blijkt niet dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing concrete aanwijzingen voorlagen dat verzoeker slachtoffer van mensenhandel zou kunnen zijn waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden. In deze omstandigheden staat evenmin vast dat de politiediensten verzoeker overeenkomstig artikel 61/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dienden te informeren over de procedure als slachtoffer van mensenhandel. In deze omstandigheden blijkt evenmin dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker, waar hij maar liefst zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde, manifest weigert om op eigen initiatief een einde te stellen aan zijn illegale verblijf.

Ter terechtzitting legt verweerder bovendien een mail van de substituut procureur des Konings van Leuven van 9 oktober 2018 voor, waaruit blijkt dat verzoeker in 2015 reeds werd aangemeld als slachtoffer maar het dossier zonder gevolg werd geklasseerd. Er werd verzoeker op basis van de door

hem toen aangebrachte feiten dus niet het statuut van slachtoffer van mensenhandel toegekend. Er kan worden aangenomen dat verzoeker op dat ogenblik reeds in contact stond met de gerechtelijke en politieke autoriteiten en volledige verklaringen heeft kunnen afleggen omtrent de thans door hem aangebrachte feiten in de periode 2012-2015. Ter terechtzitting betwist verzoeker dit niet.

De vaststelling dringt zich op dat verzoeker niet bepaald open kaart speelt en zijn betoog op bepaalde punten ook geloofwaardigheid mist, meer bepaald waar hij het thans doet voorkomen dat hij zich jarenlang uit angst voor mensensmokkelaars schuil hield en hij pas recent, nadat hem een advocaat was toegewezen, als slachtoffer van mensenhandel kon worden aangemeld en zijn verblijf kon trachten te *“regulariseren”*. Niet enkel blijkt dat in 2015 wel degelijk reeds een onderzoek werd gevoerd waarin verzoeker als slachtoffer werd genoemd, waarbij het dossier evenwel zonder gevolg werd geklasseerd, er moet ook worden vastgesteld dat verzoeker reeds verschillende keren met bijstand van een advocaat een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend, zoals dit wordt gesteld in de bestreden beslissing en niet wordt tegengesproken door verzoeker. Hierbij riep hij in 2017 onder meer in sinds juni 2012 te werken bij de N.V. H. *“waar hij een zeer graag geziene werknemer is die steeds bereid is om zijn werk met plezier en de nodige geestdrift uit te voeren”* en waarvoor ook loonfiches werden voorgelegd. Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat de ingeroepen feiten niet in verband kunnen worden gebracht met mensensmokkel, zodat enige vrees voor mensensmokkelaars ook niet overtuigend voorkomt.

De recente aanmelding als slachtoffer van mensenhandel bij Payoke dateert verder van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat dit gegeven op zich door verweerder in rekening kon worden gebracht bij het nemen van zijn beslissing. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker stelt, blijkt uit de voorliggende stukken ook enkel een aanmelding, maar niet dat ingevolge deze aanmelding een nieuw onderzoek werd geopend of verzoeker alsnog als slachtoffer van mensenhandel werd erkend.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren. Hij stelt in dit verband enkel dat hij niet *“de mogelijkheid gehad heeft voor zich te regulariseren”*. Gelet op hetgeen voorafgaat, en waar verzoeker niet betwist met de bijstand van een advocaat reeds verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben ingediend, kan dit betoog in geen geval worden aangenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, al dan niet in combinatie met de hoorplicht, wordt niet aangetoond.

2.4. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS